

SKATTENS missionsprojekt 2012-2013

EFS missionssekreterare Erik Johansson har träffat Saidi, 11, (år 2010) från massajbyn Chitego. Sedan ett och ett halvt år tillbaka bor han hemma hos Ulf Ekängen på grund av sjukdom.

Märkt av sjukdom

Varför bor du här hos Ulf?

– Jag togs hit när jag hade det som svårast med mina lungproblem. Jag hostade så att jag höll på att svimma. Det kom blod. Då tog Ulf med mig till sjukhuset här i Dodoma, eftersom det inte finns något sjukhus på närmare håll. Sedan beslöt de att jag skulle gå i skolan här, eftersom jag bara blir sjuk när jag kommer hem. Med mina lungproblem kan jag inte bo hemma. Jag har fyra syskon och jag är näst äldst. Hemma i Chitego fick jag ofta bo hos mormor, eftersom pappa är alkoholiserad. Om jag fick välja skulle jag helst vilja bo ute i byn, men där finns ju ingen skola. Helst skulle jag vilja bo hos mamma och pappa, men det funkar ju inte av flera olika skäl.

Vad är din favoritsyssla?

– Jag gillar skolan jättemycket, fast det är när jag är här i Dodoma. Hemma i Chitego, då är det att valla getterna. Getterna är de roligaste djuren, tycker jag

När fick du de där ringarna på kinderna?

– Dem fick jag när jag var liten. Om man har fel på ögonen blir man frisk om man får ringarna, brukar det sägas. Men jag minns inte så mycket av det. De brände in ringarna med en järnring som hade legat i elden. Det gjorde ont, men jag behövde inte gråta. Det var min mormor som gjorde det. Jag var så liten, så det hade inte gjort något om jag hade gråtit. Men en större pojke ska ju inte gråta. När jag var åtta år brände de hål i mina öron. Då värmdes de en stor ståltråd i elden. Jag var rädd. Då smet jag, men de större pojkarna sprang efter och hämtade mig tillbaka. Men jag grät inte den gången heller. Sen skulle de också bränna hål i mina örsnibbar, men då sa faktiskt min pappa ifrån. Jag gick heller inte med på att ta bort tänderna i underkäken som många andra. Då var jag så stor att jag vägrade helt själv.

Vilken är din bästa vän?

– Min bästa vän är Gud. Det är ju han som har skapat mig. Men annars kan man inte säga så. De jag umgås med är mina bästa vänner. De jag umgås med måste jag lära mig att tycka om.

Varför tycker du så bra om skolan?

– En dag vill jag bli lärare som Ulf. Men jag tänker inte slå några barn, som många lärare här i Tanzania gör. Det är inte lärarens jobb. Lärarens jobb är att undervisa. Men om mina elever är busiga, då ska de veta att jag blir arg. Och då behöver man inte slå dem, för då lyder de ändå.

Hur är det att bo här hos Ulf?

– Det är inga större problem, men ibland saknar jag familjen. Jag tänker, kommer jag en dag att bli så frisk att jag kan bo där ute?

Vad gör du här i Dodoma?

– Den mesta tiden går åt till studier, men här hemma hjälper jag gärna till med att diska, tvätta kläder, stryka och putsa skorna. Måndagar och torsdagar är det renlighetskontroll i skolan. Då kollar de att öron, naglar och kläder tvättats. Här hemma brukar jag också dammtorka, eftersom det är så mycket damm här i Dodoma.
– Jag gillar också att spela fotboll. Jag spelar helst back. Jag är stark, jag sätter emot. Jag är en ganska farlig målskytt också. Fotboll spelar vi varje dag, i skolan på rasterna, men också på fritiden.

Och på söndagarna går du till söndagsskolan?

Ja, jag tycker om söndagsskolan jättemycket. Jag lär mig så mycket bra om Gud. Vi lär oss hur vi ska vara och vi lär oss så bra sånger. Den dag jag blir färdig med konfirmationen, då vill jag ändå fortsätta i söndagsskolan. Jag vill inte gå i de vuxnas gudstjänst.

Erik Johansson

Ur efs.nu Nr 3+2010

Nu mår Saidi mycket bättre, läs om honom i texten Från storstadsgrabb till Herdepojke